

Sygn. akt. IV Ka 207/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Alojzy Zawadzki

Sędziowie SSO Krzysztof Głowacki

SSO Dorota Kropiewnicka (spr.)

Protokolant Bernadetta Kuśnierz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Bogdana Myrny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2013 r.

sprawy **R. P.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Ł. W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

K. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

oraz **D. Ż.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego R. P., obrońcę oskarżonego K. K., obrońcę oskarżonego D. Ż. oraz przez oskarżonego Ł. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołowie

z dnia 12 listopada 2012 r. sygn. akt II K 425/11

I. uchyła zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych Ł. W., K. K. oraz D. Ż. i w powyższym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Środzie Śląskiej VII Wydziałowi Zamiejscowemu z siedzibą w W. do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego R. P. za oczywiście bezzasadną;

III. *zasądza od Skarbu Państwa (Kasy Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej) na rzecz adwokat K. A. kwotę 619,92 złotych (sześciuset dziewiętnastu i ⁹²/100, w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego R. P. w postępowaniu odwoławczym;*

IV. *zwalnia oskarżonego R. P. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.*

Sygn. akt: IV Ka 207/13

UZASADNIENIE

R. P. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od maja 2010 roku do 13 października 2010 roku w W., działając w ciągu przestępstw oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy udzielił odpłatnie wielu osobom substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 302 (trzysta dwa) gramy, w ten sposób, że sprzedawał wyżej wskazany środek w cenie 40 złotych za jeden gram, a w tym:

- od maja 2010 roku do 13 października 2010 roku w W. udzielił odpłatnie P. Ż. i W. K. nie mniej niż 300 (trzysta) gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

- od czerwca 2010 roku do lipca 2010 roku w W. udzielił odpłatnie A. P. (1) nie mniej niż 2 (dwa) gramy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 91 § 1 kk;

II. w dniu 13 lipca 2010 roku w W. wbrew przepisom ustawy posiadał 2,75 grama substancji psychotropowych w postaci (...), tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

III. w dniu 17 października 2010 roku w W. wbrew przepisom ustawy posiadał 0,48 grama substancji psychotropowych w postaci (...) i 1,7 centymetrów sześciennych substancji psychotropowych w postaci (...), tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Ł. W. został oskarżony o to, że w okresie od sierpnia do października 2010 roku w B., wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 20 gram netto, którą nabył od P. Ż. i W. K., tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk;

K. K. został oskarżony o to, że w okresie od czerwca do października 2010 roku w O. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy udzielił odpłatnie P. Ż. i W. K. nie mniej niż 10 (dziesięć) gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, że sprzedawał wyżej wskazany środek w cenie 30 złotych za 1 gram oraz nie mniej niż 10 (dziesięć) gram środka odurzającego w postaci ziela konopi indyjskiej w ten sposób, że sprzedawał wyżej wskazany środek w cenie 30 złotych za 1 gram, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk;

D. Ż. został oskarżony o to, że w okresie od czerwca do sierpnia 2010 roku w O., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił odpłatnie P. Ż. i W. K. nie mniej niż 20 (dwadzieścia) gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, że sprzedawał wyżej wskazany środek w cenie 30 złotych za 1 gram, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2012 r. **Sąd Rejonowy w Wołowie**:

I. uznał oskarżonego R. P. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie I, stanowiącego przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego R. P. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie II, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego R. P. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie III, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uznał oskarżonego Ł. W. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z tym ustaleniem, że działał on wielokrotnie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co stanowi przestępstwo 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. uznał oskarżonego K. K. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z tym ustaleniem, że działał on wielokrotnie i wyniku z góry powziętego zamiaru, co stanowi przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. uznał oskarżonego D. Ż. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z tym ustaleniem, że działał on wielokrotnie i wyniku z góry powziętego zamiaru, co stanowi przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył oskarżonemu R. P. orzeczone wyżej kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 i § 2 kk warunkowo zawiesił oskarżonym K. K. i D. Ż. wykonanie wymierzonych im kar pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby;

IX. na podstawie art. 73 § 1 i 2 kk oddał oskarżonego K. K. i D. Ż. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

X. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności:

- R. P. okres tymczasowego aresztowania od dnia 17 października 2010 roku do dnia 17 stycznia 2011 roku,

- Ł. W. okres zatrzymania w dniu 11 maja 2011 roku;

XI. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności, w razie zarządzenia ich wykonania:

- K. K. okres zatrzymania w dniach 10 i 11 maja 2011 roku,

- D. Ż. okres zatrzymania w dniu 21 czerwca 2011 roku

XII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. A. kwotę 1918,80 zł, w tym podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu R. P. z urzędu;

XIII. na podstawie art. 627 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych Ł. W. i D. Ż. na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty sądowe i zwolnił ich od opłaty;

XIV. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych K. K. i R. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i od opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonego R. P.**, zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzuczanych mu czynów, w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu sądowym wynika, iż nie popełnił on zarzuczanych mu czynów, a osoby go oskarżające nie są mu znane i pozostają z oskarżonym w konflikcie;

II. rażąco niewspółmierność kary, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary jednego roku pozbawienia wolności na okres 5 lat próby.

Apelację od powyższego wyroku wniósł także **obrońca oskarżonego D. Ż.** zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przypisanie oskarżonemu winy w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w oparciu o pomówienia współoskarżonych – P. Ż. i W. K., dokonane w postępowaniu przygotowawczym, mimo, że oskarżony w toku całego postępowania nie przyznawał się do winy, a jego wyjaśnienia znalazły potwierdzenie w toku rozprawy, w zebranych materiale dowodowym.

Powołując się na powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części oraz uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł również **obrońca oskarżonego K. K.**, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania polegającą na odmowie uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego K. K., przy jednoczesnym uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych P. Ż. oraz W. K.;

II. obrazę przepisów postępowania polegającą na pominięciu w treści uzasadnienia tego, że oskarżona P. Ż. wskazała na oskarżonego, jako na osobę od której kupiła narkotyki, pomimo, że na rozprawie z dnia 15 listopada 2011r. oskarżona zaprzeczyła temu;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że oskarżona P. Ż. wskazała na oskarżonego, jako na osobę od której kupiła narkotyki, pomimo, że na rozprawie z dnia 15 listopada 2011r. oskarżona zaprzeczyła temu.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu wyrokiem czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł również **oskarżony Ł. W.** zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, że oskarżony kupował substancję psychotropową w postaci amfetaminy, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy na to nie wskazuje.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych D. Ż. oraz K. K. a także osobista apelacja oskarżonego Ł. W. zasługiwały na uwzględnienie, jednak z innych przyczyn niż zostały w nich wskazane. Rozstrzygając w przedmiocie odpowiedzialności oskarżonych D. Ż. oraz K. K., Sąd Rejonowy przypisał im przestępstwa wyczerpujące znamiona z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy w uzasadnieniu wyroku wskazał, że czyny te stanowiły w istocie wypadki mniejszej wagi, wyczerpujące znamiona przestępstw z art. 59 ust. 3 tejże ustawy. Co prawda wskazaną rozbieżność Sąd I instancji w uzasadnieniu starał się potraktować jako „oczywistą omyłkę pisarską”,

jednak w rzeczywistości doprowadziła ona do oczywistej i rażącej sprzeczności zachodzącej między sentencją wyroku a jego uzasadnieniem. Wyłączało to możliwość poddania wyroku merytorycznej kontroli, stanowiąc podstawę do jego uchylenia oraz przekazania sprawy obu oskarżonych Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Z kolei w odniesieniu do oskarżonego Ł. W. Sąd I instancji w żaden sposób nie uzasadnił zawartego w wyroku rozstrzygnięcia o karze, co miało o tyle istotne znaczenie, że wymierzona oskarżonemu kara miała charakter bezwzględny. W konsekwencji także i w tym zakresie nie było podstaw do dokonania merytorycznej oceny zasadności zapadłego w sprawie wyroku, co musiało skutkować jego uchyleniem i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z kolei apelacja obrońcy oskarżonego R. P. była oczywiście bezzasadna. Wbrew podniesionym w niej zarzutom, Sąd Rejonowy prawidłowo zebrał i ocenił dowody związane z zarzutami stawianymi ww. oskarżonemu, a w konsekwencji prawidłowo rozstrzygnął w przedmiocie jego sprawstwa i winy. Wbrew zarzutom skarżącej także wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe oraz orzeczone wobec niego kara łączna nie raziły swą surowością, a w konsekwencji zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego R. P. należało utrzymać w mocy.

Odnośnie apelacji obrońców oskarżonych K. K. i D. Ż.

Nie może budzić wątpliwości, że podstawowym warunkiem uznania wyroku za prawidłowy jest pełna zgodność zachodząca między jego sentencją a sporządzonym w sprawie uzasadnieniem. Dotyczy to w szczególności tych fragmentów rozstrzygnięcia, które mają istotne znaczenie z punktu widzenia przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego oraz orzeczonej wobec niego kary. Z treści wydanego w sprawie wyroku musi więc jednoznacznie wynikać, za jakie przestępstwo oskarżony został skazany oraz jaką wymierzono mu karę.

W powyższym świetle za oczywiście niedopuszczalne uznać należało postępowanie Sądu I instancji, który w uzasadnieniu wyroku stwierdził, że przypisane oskarżonym czyny nie wyczerpywały znamion przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, lecz stanowiły wypadki mniejszej wagi opisane w art. 59 ust. 3 ustawy i potraktowanie owej sprzeczności jako oczywistej omyłki pisarskiej. Nie wymaga szerszego uzasadnienia, że prostowanie oczywistych omyłek pisarskich nie może dotyczyć merytorycznych elementów orzeczenia, zaś takie „sprostowanie” nie wywołuje żadnych skutków prawnych (tak np. wyrok SN z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KK 251/12, Prok.i Pr.-wkl. 2012/11/1, wyrok SN z dnia 29 czerwca 2011 r., III KK 446/10, LEX nr 860623). Jednolite w powyższym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych powinno być Sądowi Rejonowemu bardzo dobrze znane, stąd szczególne zdziwienie budzi odwołanie się w uzasadnieniu wyroku właśnie do instytucji prostowania oczywistych omyłek pisarskich. Argumentacja Sądu Rejonowego była przy tym wewnętrznie sprzeczna, bowiem wskazując na rzekome oczywiste omyłki pisarskie, Sąd I instancji nie zastosował trybu przewidzianego w art. 105 § 3 kpk, a więc nie wydał postanowienia o sprostowaniu owych omyłek oraz nie naniósł wzmianki o sprostowaniu na oryginał orzeczenia. Taki sposób postępowania Sądu I instancji jednoznacznie wskazuje, iż nawet sam Sąd Rejonowy miał świadomość, że popełnione uchybienie nie miało charakteru oczywistej omyłki pisarskiej, bowiem wiązało się bezpośrednio z merytoryczną płaszczyzną rozstrzygnięcia i mogło mieć istotne znaczenie z punktu widzenia interesów obu oskarżonych.

Jednocześnie podkreślić należy, że wskazana przez Sąd Rejonowy omyłka nie sprowadzała się wyłącznie do przyjęcia błędnej kwalifikacji prawnej czynów, ale wymagała dokonania także modyfikacji ich opisów. Zmiany takie mogły być zaś dokonane wyłącznie po uprzednim poczynieniu przez Sąd Rejonowy szczegółowych ustaleń faktycznych, wskazujących iż działanie obu oskarżonych rzeczywiście wyczerpywało znamiona wypadków mniejszej wagi. Oczywiście niewystarczające było powołanie się w uzasadnieniu wyroku na ilość udzielonych przez oskarżonych środków odurzających, bowiem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym o możliwości zakwalifikowania konkretnego zachowania jako wypadku mniejszej wagi decyduje ogół okoliczności zdarzenia, zaś ograniczenie się jedynie do oceny ilości środka odurzającego stanowi wyraz braku rozważenia tych wszystkich okoliczności faktycznych, które mogą mieć istotny wpływ na treść merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy (tak np. wyrok SA we

Wrocławiu z dnia 27 czerwca 2012 r., II AKa 183/12, LEX nr 1213782, postanowienie SN z dnia 25 września 2002 r., II KKN 79/00, LEX nr 56084).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że na obecnym etapie postępowania brak było podstaw do merytorycznej oceny zasadności wywiedzionych w sprawie apelacji, zaś postępowanie przed Sądem I instancji wymaga stosowanego powtórzenia. Nie może bowiem ulegać wątpliwości, że Sąd Rejonowy powinien usunąć sprzeczności zachodzące pomiędzy sentencją a uzasadnieniem wydanego w sprawie wyroku, co musi zostać poprzedzone poczynieniem dodatkowych ustaleń faktycznych oraz ich wszechstronnym uzasadnieniem. W związku z powyższym, obowiązkiem Sądu I instancji będzie ponowne przesłuchanie obu oskarżonych oraz ewentualne ponowne przeprowadzenie innych dowodów, mogących mieć znaczenie dla czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Przeprowadzając postępowanie dowodowe Sąd Rejonowy w jak najszerszym zakresie powinien odwoływać się przy tym do normy art. 442 § 2 kpk, przeprowadzając ponownie wyłącznie te dowody, które mogą mieć wpływ na ustalenia związane z rodzajem popełnionych przez oskarżonych przestępstw, a zwłaszcza z możliwością ich oceny w kategoriach wypadków mniejszej wagi. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Rejonowy wyda prawidłowy, wewnątrznie spójny wyrok, który wszechstronnie i wnikliwie uzasadni. Uzasadnienie wyroku powinno przy tym o wiele dokładniej odnosić się do sprzeczności zachodzących między wyjaśnieniami obu oskarżonych a wyjaśnieniami P. Ż. oraz zeznaniami (wcześniej wyjaśnieniami) W. K.. Tylko bowiem wówczas przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów będzie miała charakter kompleksowy i nie przekroczy granic swobody wyznaczonych treścią normy art. 7 kpk.

Na marginesie rozważań nad zasadnością apelacji obrońców oskarżonych K. K. oraz D. Ż. Sąd Okręgowy wskazuje, że co prawda uchylenie stanowiące podstawę uchylenia wyroku wobec ww. oskarżonych odnosiło się także do oskarżonych S. G. oraz M. K. (1), co dawałoby podstawy do zastosowania w sprawie art. 435 kpk, a więc uchylenia wyroku także wobec oskarżonych, którzy nie wnosili apelacji, jednak rozstrzygnięcie takie byłoby w okolicznościach sprawy nieuzasadnione.

Zarówno wobec oskarżonego S. G. jak i wobec M. K. (1) orzeczono kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, zaś okresy próby zaczęły biec w listopadzie i grudniu 2012 r. Uchylenie wyroku wobec ww. oskarżonych mogłoby skutkować znacznym przesunięciem się początków okresów próby, a tym samym mogłoby wywołać negatywne dla obu oskarżonych konsekwencje prawnomaterialne, związane z późniejszym zatarciem skazania. W związku z powyższym Sąd Okręgowy odstąpił od stosowania w sprawie normy art. 435 kpk.

Oдноśnie apelacji oskarżonego Ł. W.

Także apelacja oskarżonego Ł. W. zasługiwała na uwzględnienie i skutkowałą uchyleniem wyroku w zakresie dotyczącym ww. oskarżonego. Co prawda w wywiedzionym w sprawie środku odwoławczym oskarżony skupił się na kwestionowaniu swojego sprawstwa i winy, jednak Sąd Okręgowy z urzędu stwierdził, że zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu z powodu braku uzasadnienia rozstrzygnięcia dotyczącego wymierzonej oskarżonemu kary. Zagadnieniu powyższemu Sąd Rejonowy nie poświęcił w zasadzie żadnej uwagi, w szczególności nie uzasadnił przyczyn, dla których nie zastosowano wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Co prawda oskarżony był w przeszłości kilkakrotnie karany za przestępstwa, jednak zarzucany mu czyn zabroniony wyczerpywał znamiona z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś ilość posiadanych środków odurzających- zwłaszcza gdy zważy się na czasookres działania oskarżonego- nie była znaczna.

Uzasadniając rozstrzygnięcia o karze Sąd I instancji odwołał się do skali działania poszczególnych oskarżonych, co znajdowało uzasadnienie w zasadzie wyłącznie w przypadku przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy, odznaczających się zupełnie innym charakterem oraz dużo wyższym zagrożeniem ustawowym. Zgodnie z zasadą wewnętrznej sprawiedliwości wyroku Sąd Rejonowy winien uwzględnić różnice zachodzące pomiędzy czynami opisanymi w akcie oskarżenia, zaś surowość kary dostosować do stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Sąd I instancji wskazał co prawda, że na wysokość orzeczonych wobec oskarżonych kar miała wpływ ilość środków

odurzających, jednak tezy tej nie odniósł wprost do oskarżonego W., nie precyzując zwłaszcza, czy posiadane przez niego 20 gram amfetaminy uznaje za wartość wysoką.

Mając na uwadze, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku w żaden sposób nie wyjaśniało przyczyn orzeczenia wobec oskarżonego bezwzględnej kary 1 roku pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy uchylił wyrok w części dotyczącej oskarżonego Ł. W., jako nie poddający się merytorycznej kontroli. W toku ponownie przeprowadzonego postępowania Sąd Rejonowy odbierze od oskarżonego jego wyjaśnienia, a następnie zdecyduje, czy wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy wymaga ponownego, bezpośredniego przeprowadzenia innych dowodów, czy też wystarczające będzie ich ujawnienie na rozprawie w trybie art. 442 § 2 kpk. Następnie Sąd Rejonowy wyda sprawiedliwy wyrok, który wszechstronnie i wnikliwie uzasadni, nie tylko w zakresie dotyczącym sprawstwa i winy oskarżonego, ale także w zakresie obejmującym rozstrzygnięcie o karze.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego R. P.

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego R. P., Sąd Rejonowy prawidłowo zebrał i ocenił dowody związane z zarzutami stawianymi ww. oskarżonemu. Niezrozumiałą był zwłaszcza zakres wywiedzionej w sprawie apelacji, którą skarżącą objęła całość wyroku dotyczącego oskarżonego P., podczas gdy sam oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia obu czynów wyczerpujących znamiona z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kwestionując jedynie fakt popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy. Przypisanie oskarżonemu obu czynów z art. 62 ust. 1 ustawy znajdowało wsparcie w niekwestionowanych przez niego wnioskach z przeprowadzonych w sprawie badań zabezpieczonych substancji psychotropowych, a w konsekwencji prawidłowość zaskarżonego wyroku nie mogła w powyższym zakresie budzić żadnych wątpliwości.

Wbrew zarzutom skarżącej także popełnienie przez oskarżonego przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy znajdowało wsparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sam oskarżony starał się wskazywać, że jedynym dowodem jego winy miały być wyjaśnienia współoskarżonej P. Ź. oraz zeznania (wcześniej wyjaśnienia) W. K., jednak fakt odpłatnego udzielania przez oskarżonego środków odurzających znajdował wsparcie także w wyjaśnieniach współoskarżonego A. P. (2) oraz zeznaniach świadka M. K. (2). Spójnie oraz logicznie wskazali oni, że w celu nabycia środków odurzających kontaktowali się z osobą z W. o pseudonimie (...). Także P. Ź. oraz W. K. wskazywały na (...) jako na głównego dostawcę środków odurzających. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego najmniejszych wątpliwości nie mogło przy tym budzić, że wskazaną osobą był właśnie oskarżony P., który w toku postępowania nie zaprzeczał, że posiada pseudonim (...). Został on zresztą w toku rozprawy głównej rozpoznany przez P. Ź., która nie miała wątpliwości, że to właśnie od oskarżonego nabywała środki odurzające.

Wyjaśnienia oraz zeznania P. Ź., W. K., A. P. (1) oraz M. K. (2) znajdowały przy tym wsparcie we wnioskach płynących z przeprowadzonych w sprawie czynności przeszukania pomieszczeń zajmowanych przez oskarżonego P.. Podczas przeszukania jego mieszkania przeprowadzonego w dniu 13 lipca 2010 r. ujawniono m.in. 110 woreczków strunowych o wymiarach 4 cm x 6 cm, natomiast podczas przeszukania w dniu 17 października 2010 r. 600 woreczków strunowych o wymiarach 4 cm x 6 cm. Sam oskarżony nie potrafił w żaden sposób wyjaśnić przyczyn, dla których posiadał tak dużą ilość przedmiotów, stanowiących podstawowe wyposażenie osób zajmujących się wprowadzaniem do obrotu środków odurzających.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że w toku postępowania przygotowawczego oskarżony w istocie przyznał się do odpłatnego udzielania środków odurzających, składając szczegółowe wyjaśnienia dotyczące odbiorców narkotyków, czasookresu swojej działalności oraz ilości sprzedanych środków odurzających (vide: k. 130). Co prawda w toku postępowania sądowego oskarżony wyjaśnień tych nie podtrzymał, wskazując że „nie ma pojęcia skąd w protokole przesłuchania wzięły się te stwierdzenia”, jednak argumentacja taka pozostawała całkowicie niewiarygodna. Wszak wskazany protokół oskarżony osobiście podpisał, jednocześnie zamieszczając na nim własnoręczną notatkę stwierdzającą, iż spisany protokół pozostawał w całości zgodny z jego wyjaśnieniami. Wskazana argumentacja pozostawała tym bardziej niewiarygodna, że w toku posiedzenia aresztowego w dniu 20 października 2010 r. oskarżonemu odczytano aktualnie kwestionowane przez niego wyjaśnienia, które oskarżony wówczas bez

żadnych zastrzeżeń podtrzymał. W tych okolicznościach odwołanie wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego należało uznać za element przyjętej przez oskarżonego linii obrony, nastawionej na uniknięcie odpowiedzialności za faktycznie popełnione przez niego przestępstwa.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w pełni zaakceptował rozstrzygnięcie Sądu I instancji w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego, uznając zarzuty apelacji za nieuzasadnioną polemikę z prawidłowo ustalonym przez Sąd I instancji stanem faktycznym sprawy.

Wbrew zarzutom skarżącej także wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe oraz orzeczona wobec niego kara łączna nie raziły swą surowością. W szczególności prawidłowe było ustalenie, że oskarżony nie zasługiwał na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary. Wobec tego, iż początkowo prowadzono przeciwko oskarżonemu dwa niezależne od siebie postępowania przygotowawcze, które następnie połączono w ramy jednego śledztwa, Sąd I instancji miał możliwość szerszego i wszechstronniejszego zweryfikowania postawy oskarżonego. Podkreślić zwłaszcza należy, że w trakcie przeszukania mieszkania oskarżonego przeprowadzonego w ramach pierwszego postępowania przygotowawczego, zabezpieczono u oskarżonego 110 woreczków strunowych oraz substancje psychotropowe. Z kolei podczas przeszukania mieszkania przeprowadzonego zaledwie 3 miesiące później w ramach drugiego postępowania przygotowawczego ujawniono już 600 woreczków strunowych oraz środki odurzające. Jednocześnie wynikało z powyższego, że oskarżony wykazuje lekceważący stosunek do obowiązujących przepisów prawa, nie przejawiając żadnych wyrzutów sumienia oraz nie starając się zmienić swojego postępowania. Wręcz przeciwnie, z ilości woreczków strunowych ujawnionych w trakcie drugiego przeszukania należy wnosić, że oskarżony miał zamiar zwiększyć prowadzoną przez siebie sprzedaż.

Przypisany oskarżonemu czyn obejmował odpłatne udzielenie ponad trzystu gramów amfetaminy, a więc dużej ilości tzw. twardego środka odurzającego. Oskarżony udzielał przy tym środków odurzających osobom bardzo młodym (zarówno P. Ż., jak i W. K. miały wówczas po 21 lat), co niewątpliwie znacznie zwiększało stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Jednocześnie czasookres przypisanego mu przestępstwa wskazuje na towarzyszącą oskarżonemu wolę osiągnięcia jak najwyższej korzyści majątkowej, przy braku rozważenia negatywnych skutków, jakie jego działanie może wywołać u nabywców środków odurzających.

Przeciwko zastosowaniu wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary przemawiała także uprzednia karalność oskarżonego. Co prawda znaczna część skazań ujawnionych w karcie karnej oskarżonego uległa już zatarciu, jednak w chwili wydawania wyroku przez Sąd I instancji zatarciu nie uległo jeszcze skazanie za popełnione przez oskarżonego przestępstwo z art. 286 § 1 kk, za które wymierzono mu wówczas karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Z postawy oskarżonego wynika, że mimo zastosowanej wcześniej wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary skazany nie zmienił swojego stosunku do obowiązującego porządku prawnego i po raz kolejny popełnił przestępstwo o wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

W tych okolicznościach orzeczona wobec oskarżonego kara łączna 1 roku pozbawienia wolności niewątpliwie nie raziła swą surowością, pozostając adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów. Orzeczona przez Sąd I instancji kara uwzględniała także cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W świetle ujawnionych w sprawie okoliczności faktycznych skorzystanie wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary stanowiłoby dla niego kolejny sygnał, że popełnianie poważnych przestępstw charakteryzujących się wysokim stopniem społecznej szkodliwości nie łączy się z realną dolegliwością, jaką niewątpliwie jest kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny. Jednocześnie odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu takiej właśnie kary rodziłoby w odbiorze społecznym poczucie, że organy wymiaru sprawiedliwości nie potrafią skutecznie zwalczać poważnej przestępczości nastawionej na osiągnięcie jak najwyższych, bezprawnych korzyści majątkowych.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy uznał apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną, utrzymując w mocy wyrok w części dotyczącej oskarżonego R. P..

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazuje, że wniosek oskarżonego o doprowadzenie go na rozprawę odwoławczą był oczywiście bezzasadny. Wraz z zawiadomieniem o przyjęciu apelacji oskarżony został pouczony o treści art. 451 kpk, a mimo to wniosek o doprowadzenie na rozprawę złożył bezpośrednio przed rozprawą, a więc trzy miesiące po otrzymaniu zawiadomienia o przyjęciu apelacji. Taki sposób działania oskarżonego nakazywał uznać, że jego rzeczywistą intencją było odroczenie terminu rozprawy apelacyjnej, a tym samym opóźnienie toku postępowania. Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że oskarżony miał wyznaczonego obrońcę z urzędu, który wniósł w jego imieniu apelację oraz był obecny na rozprawie apelacyjnej. W konsekwencji prawo oskarżonego do obrony nie zostało w żaden sposób naruszone. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że sprowadzenie oskarżonego na rozprawę byłoby niecelowe, bowiem dla zagwarantowania mu prawa do obrony wystarczającą była obecność na rozprawie apelacyjnej jego obrońcy.

O kosztach nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Jednocześnie mając na uwadze sytuację osobistą i majątkową oskarżonego, Sąd Okręgowy zwolnił go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.